

er det, som allermost er i Mindretal, det er aldeles utviytsomt, tilmed i den Grad, at det ærede Medlem ved jo meget godt, at ikke faa af hans Gruppens Mænd have faaet Stemmer, endogsaa Hundreder af Stemmer af Folk, som i øvrigt sluttede sig til Regeringens Forslag.

Og dertil forekommer det mig, at det ærede Medlem noget for stærkt paapegede dette, at der var stemt imod Landbefæstningen af hans Mænd og ham selv o. s. v. Thi det ærede Medlem er jo ikke nogen Modstander af Landbefæstningen, det ærede Medlem er jo en absolut Tilhænger af Landbefæstningen. Hvis man ser efter, hvad det ærede Medlem sagde under første Behandling i Tinget, vil man se, at han absolut ikke vil af med Landbefæstningen. Det ærede Medlem hævder, at den skal ligge i 8 Aar, den skal ligge, siger han, til den nye Hærordning er fuldt ud gennemført, d. v. s. 16 Aar; det vil altsaa sige, at det ærede Medlem er en Tilhænger af den i 16 Aar. Det kan man ikke komme bort fra, at naar man betragter en Ting som dog værende af den Værdi, at man vil bevare den, indtil man tror at kunne sætte noget andet i Stedet, at den kan gøre sin Gavn i den Tid, saa betyder det, at man slutter sig til denne Foranstaltning, indtil det andet kan ske; man tillægger den en Værdi. Derfor forekommer det mig, at man ikke kan regne det ærede Medlems Vælgere eller hans 26 Parti- eller Gruppelællers Vælgere som absolute Modstandere af Regeringens Forslag om Københavns Sikring mod Land-siden med faste Værker, thi disse Vælgere have jo, naar de have stemt for det ærede Medlems Standpunkt, ogsaa stemt for Landbefæstningens Bevarelse i 16 Aar.

Det ærede Medlem syntes at gaa noget bort derfra i sine Udtalelser, og det ærede Medlem fastholder vel saa dette efter min Mening — jeg tillod mig at kritisere det i forrige Samling — ret mærkelige Forslag om Mobilisering, naar der er Fare o. s. v. Jeg lagde Mærke til under Valgkampagnen, at det Argument, der i særlig Grad var brugt fra det ærede Medlems Side med Hensyn til Forsvarligheden af den Maade at ordne Sagen paa, var den, at man der-ved stiller vore Soldater paa lige Fod med Fjendens. Jeg vil sige, at det er et af de ejendommeligste Argumenter, jeg har hørt. I ethvert andet Land søger man at stille Folkets Sønner paa en bedre Fod end den Fjende, som angriber Landet. Her siger man: Blot I ere stillede paa lige Fod med Fjenden, er det godt. Nu vil det, som fra

sagkyndig Side paavist, ikke en Gang være paa lige Fod, men selv om det var, var det ikke nok. Vi have en Forpligtelse til at stille dem paa bedre Fod end Fjenden, naar det ikke koster mere end nogle faa Kroner. (Afbrydelse af *Zahle*). Ja, i Forhold til det, det gælder. Jeg ved jo nok, at det ærede Medlem fra Ringsted (*Zahle*) har mærkelige Begreber om den Ting.

Derfor kan det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) ikke forlange — han kan ikke forlange det —, at vi andre skulle bøje os for ham, naar han selv staaar paa et Standpunkt, der har faaet den mindste Tilslutning, noget Standpunkt har faaet ved de foregaaede Valg, naar han selv er eller har været en Tilhænger af Bevarelsen af Københavns Landbefæstning i en Aarrække, og naar den Ordning, han tilsigter, fra alle sagkyndiges Side og ogsaa af de af os, som overhovedet have sat sig ind i Spørgsmaalet uden at være særlig sagkyndige, betragtes som den dyreste og den daarligste Ordning af alle de positive Forsvarsordninger, der ere forelagte, som en Ordning, der bringer Forsvaret til at hænge i en Traad, en Ordning, som, hvis den skal bruges, vil komme til at koste i Ofre saa meget, at hvis det ærede Medlem en Dag skulde komme til at se, hvad det vil sige, at han havde stillet de danske Soldater paa lige Fod med Fjenden, kunde det være, at han, naar han ser, at der vil komme til at gaa adskilligt mere Blod med for den Historie, vil græde Blod over, hvad han nu muligvis, af partitaktiske Hensyn foreslaar. Det ærede Medlem maa dog indrømme, at der findes ingen Autoriteter, der ville det Forsvar, det ærede Medlem foreslaar.

Det ærede Medlem gjorde sig i sine Udtalelser i Gaar tillige skyldig i en Gentagelse af den Paastand, som han jo ved ikke kan opretholdes, nemlig den, at enten maa vi have Fæstningen, d. v. s. Forsvar med faste Værker af København fra Land-siden, eller Kystforsvar, begge Dele kunne vi ikke have, siger han. Jeg begriber ikke, at det, som dog alle vi andre, der ikke have været Forsvarsministre, men som have søgt med ren Lægmandsforstand at sætte os ind i de Ting, kunne begribe, at Fæstningen er den nødvendige Betingelse for, at Kystforsvaret overhovedet kan føres. Jeg begriber ikke, at han, som har været Forsvarsminister, ikke kan se det, som er saa soleklart, idet det ærede Medlem sely er ganske enig med os andre om, at København skal forsvares fra